

Sygn. akt IV U 311/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: stażysta J. S.

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2013r. w Elblągu

na rozprawie sprawy

z odwołania R. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 24 stycznia 2013r. znak:(...)

o wypłatę wyrównania emerytury i przeliczenie emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję o tyle, że przyznaje wnioskodawcy R. B. prawo do wypłaty wyrównania emerytury za miesiące od lipca 2008 do listopada 2009r.

II. oddala odwołanie co do żądania wypłaty wyrównania emerytury za okres do miesiąca czerwca 2008r.

III. umarza postępowanie w pozostałej części.

Sygn. akt IV U 311/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczony R. B. we wniosku z dnia 31 grudnia 2012r. domagał się wyrównania emerytury za okres od dnia 4 listopada 2005r. do dnia 26 lipca 2011r. przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (wwpw) 156,97% zamiast 155,63%.

Decyzją z dnia 24 stycznia 2013r., znak (...), pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. odmówił przeliczenia emerytury wskazując, że emeryturę przeliczono już wnioskodawcy decyzją z dnia 3 sierpnia 2011r., a nie zachodziła podstawa do ponownego przeliczenia.

Wnioskodawca złożył odwołanie od opisanej decyzji twierdząc, że przeliczenie świadczeń od 2005r. da większe świadczenie bieżące. Domagał się przy tym nadal wypłaty wyrównania emerytury jak we wniosku.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, wskazując na art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr. 153 poz. 1227 ze zmianami, powoływanej dalej jako „ustawa emerytalna”). Wyjaśniono, że wskutek złożenia odwołania, decyzją z dnia 15 lutego 2013r. ustalono, iż wnioskodawcy przysługuje wyrównanie emerytury za okres od dnia 1 lutego 2009r., tj. za 3 lata wstecz przed złożeniem przedmiotowego wniosku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarżący był uprawniony do świadczenia przedemerytalnego od dnia 28 grudnia 2012r. przy wwpw wynoszącym 156,97%. Decyzją z dnia 21 kwietnia 2005r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy emeryturę z wwpw wynoszącym 155,63%. Skarżący wniósł w dniu 26 lipca 2011r. o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem danych wynikających z legitymacji ubezpieczeniowej. Wskutek tego wniosku, decyzją z dnia 3 sierpnia 2011r. pozwany przeliczył emeryturę od dnia 1 lipca 2011r. przy wwpw wynoszącym 156,97%.

Po złożeniu przedmiotowego odwołania pozwany ustalił, że wnioskodawcy od dnia 7 maja 2005r., tj. od dnia przyznania emerytury, wypłacano ją w zaniżonej wysokości z powodu błędnie ustalonych podstawy wymiaru emerytury i stażu pracy, co wynikało z pomyłki w dacie kończącej okres pobierania świadczenia przedemerytalnego. Prawdłowo określono wysokość emerytury w powołanej wyżej decyzji z dnia 3 sierpnia 2011r. Skutkowało to wydaniem powołanej wyżej decyzji z dnia 15 lutego 2013r. o przeliczeniu emerytury, gdzie jako wwpw przyjęto 156,97% i ustalono wnioskodawcy prawo do wypłaty wyrównania zaległych świadczeń ze okres od dnia 1 grudnia 2009r. do dnia 30 czerwca 2011r.

(bezsporne, ponadto powołane decyzje, wniosek z dnia 26 lipca 2011r. i notatka z dnia 26 lutego 2013r. w aktach ubezpieczeniowych)

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszym rzędzie należy wyjaśnić, że stan faktyczny sprawy był ostatecznie bezsporny, gdyż pozwany przyznał, iż przy wydaniu decyzji z dnia 21 kwietnia 2005r. o prawie do emerytury doszło do błędu skutkującego wadliwym ustaleniem wysokości świadczenia, a prawidłowo wysokość tegoż świadczenia ustalono w decyzji z dnia 3 sierpnia 2011r., podejmując wypłatę emerytury we właściwej wysokości od dnia 1 lipca 2011r. Ponadto część wniosku ubezpieczonego została przez organ rentowy uwzględniona decyzją z dnia 15 lutego 2013r., w której dokonano przeliczenia świadczenia (z uwzględnieniem waloryzacji) i ustalono prawo do wypłaty wyrównania za okres trzech lat wstecz, liczonych od wniosku z grudnia 2012r., tj. od grudnia 2009r. do czerwca 2011r., czyli do miesiąca poprzedzającego rozpoczęcie wypłacania świadczenia w prawidłowej wysokości. Wobec tego po pierwsze merytoryczne orzeczenie co do żądania zarówno przeliczenia emerytury z uwzględnieniem waloryzacji, jak i wypłaty wyrównania świadczenia za okres od grudnia 2009r., stało się zbędne, co skutkowało częściowym umorzeniem postępowania na podstawie art. 355§1 kpc (pkt III. wyroku), a po drugie meritum sporu sprowadzało się do tego, czy skarżącemu należy się wyrównanie świadczeń za okres wcześniejszy, tj. do listopada 2009r.

W tym względzie należy wyjaśnić, że z art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej wynika, iż w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc zgłoszenia wniosku, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

W ocenie Sądu, skoro błąd organu rentowego zaistniał w decyzji z dnia 21 kwietnia 2005r., to mając na uwadze, że ubezpieczony zgłosił wniosek o przeliczenie świadczenia w lipcu 2011r., od daty tego właśnie wniosku, a nie wniosku z grudnia 2012r., należy liczyć okres 3 lat wstecz, wskazany w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Już bowiem przy złożeniu tego pierwszego wniosku o przeliczenie świadczenia pozwany mógł i powinien był dokonać oceny, że w decyzji z dnia 21 kwietnia 2005r. doszło do zaniżenia wysokości emerytury. Skutkowało to zmianą zaskarżonej decyzji z dnia 24 stycznia 2013r. na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc, o tyle, że przyznano wnioskodawcy prawo do wypłaty wyrównania emerytury za miesiące od lipca 2008r. do listopada 2009r. (pkt I. wyroku). Co do okresu wcześniejszego, tj. do czerwca 2008r., żądanie wnioskodawcy wypłaty wyrównania świadczenia nie znajdowało oparcia ani w powołanym art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, ani w żadnym innym przepisie prawa, co spowodowało oddalenie odwołania w tej części, w oparciu o art. 477¹⁴§1 kpc (pkt II. wyroku).